

ሚዛን 1

ዘመኑ የውበት ነው። ፒያሣ አካባቢ አንድ ፋርማሲ አለ። ሰዎች ሲያልፉ እግረ መንገዳቸውን ገባ ብለው ከቀዳዳ ውስጥ አሥር ሣንቲም በመጨመር ክብደታቸውን የሚለኩበት ሚዛን አለ። መጨመሪያን ወይ መቀነሱን ለማወቅ እኔም አንዳንድ ጊዜ ጎራ እላለሁ። የሰውነት አቋም ከሚገባው በታች ቢከሳ በቀላሉ በበሽታ ይጠቃል፤ ወሰን አልፎ ጣራን ጥሶ ቢበዛ ደግሞ ጭራሽኑ እንዳንቀሳቀስ አስሮ ወይ ቤት ያውለናል፤ አለያም ሜዳው አቀበት ቁልቁለቱ ደግሞ ዳገት የሆነ ያህል አግንኖ እንዳንላወስ ያደርገናል። ዘመኑ የውበት ነውና ልክኛ ሆኖ መሸናቀጡ ለበጎ ነው። ክብደታችንን እንደምንለካው፤ በመንፈሳዊ ሕይወታችንም እንደሚገባ ማደግ ያለማድጋችን፤ በትክክለኛ ጎዳና ላይ መሆን ያለመሆናችንን መፈተሹ መልካም ነው። ሰዎች በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ ከሆኑ፤ በሕይወታቸው ሊገልጧቸው ስላሏቸው ነገሮች ጌታ ኢየሱስ ሲያስተምር የተናገራቸው እውነቶች በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ 5 ላይ ተዘግበውልናል። በዚህ ሳምንት በየቀኑ አንድ ሚዛን ላይ እየቆምን ራሳችንን እንመርምር።

ማቴ. 5:3፤ «በመንፈስ ድሆች የሆኑ ብፁዓን ናቸው፤ መንግሥተ ሰማያት የእነርሱ ናትና» ይላል። ሰው ጌታን የሕይወቱ አዳኝና የነፍሱ ፈዋሽ አድርጎ ሲሾመው በመንፈስ ቅዱስ ይታተማል (ኤፌ. 1:13-14)። የእግዚአብሔር ማኅተም ስላለው የእግዚአብሔር ንብረት ሆኗል። መንፈስ ቅዱስ መንግሥተ ሰማይ እስክንደርስ የተሰጠን ቀብድ ነው። ታዲያ እንዴት ሆኖ ነው «በመንፈስ ድሆች» የምንሆነው? የመንፈስ ቅዱስ ድሆች አይደሉም፤ ምክንያቱም በጌታ ኢየሱስ ባመንን ጊዜ አጽናኝ ሆኖ ሊመራን፤ ሊቃትትልንና ሊገሥጸን መንፈስ ቅዱስ በሕይወታችን ይኖራልና። «በመንፈስ ድሆች» የሚለው ቃል የሚያመለክተው የእግዚአብሔርን ክብር አይተን የእኛን ማንነት መልሰን ስናይ ባደነታችን ይታየናል። ትዕቢት ይቀርና ትምክህት ይረሳና ትሕትናን በተሞላ ልብ እግዚአብሔርን እንደ አምላክነቱ አይተን ዝቅ እንድንል የሚያደርገንን ሂደት ለመግለጽ ነው።

ያኔ እግዚአብሔር በኢሳይያስ 66:2፤ 57:15 ላይ የተናገረው ቃል

በሕይወታችን ይፈጸማል።

«ወደዚህ ወደ ትሑት መንፈሱም ወደ ተሰበረ፣ በቃሌም ወደሚንቀጠቀጥ ሰው እመለከታለሁ።» «የተዋረዱትን ሰዎች መንፈስ ሕያው አደርግ ዘንድ፣ የተቀጠቀጠውንም ልብ ሕያው አደርግ ዘንድ፣ የተቀጠቀጠና የተዋረደ መንፈስ ካለው ጋር በከፍታና በተቃደሰ ስፍራ እቀመጣለሁ።»

ብሎ የተናገረውን ጌታ ለመገናኘት ደልቦ ከደነደነ ማንነት ወጥተን በተዋረደ መንፈስ እግዚአብሔርን ለመፈለግ የምንጠማውን ክብር ለማመልከት ነው። «በመንፈስ ድሆች» የሆኑ የተባረኩ ናቸው ያለው፣ እውነት ነው። «እግዚአብሔር ትዕቢተኞችን ይቃወማል፣ ለትሑታን ግን ጸጋን ይሰጣል» (ያዕቆብ 4:7)። ወረት በማይሽረው እግዚአብሔርን በመፍራት ውስጥ የሚኖር መንፈሳዊ ድህነቱን ስላወቀ፣ እግዚአብሔር ይባርክዋል። የሰሙት ቃል ከሰሚዎቹ ጋር በእምነት ሳይዋሃድ ቀርቶ ለልብ መደንደን ተዳርገው እስከ አሁን በዐመፅ እሥራት ውስጥ እንዳሉት አስራሌላውያን እንዳገሆን ዛሬ ዋ ለእኔ! እንበል።

እስኪ ዛሬ ጌታን እንዲህ ብላችሁ ጠይቁት፤ «ጌታ ሆይ፣ ይህ ቃል ዛሬ በሕይወቴ ይገለጻል፤ ቃልህን መፍራትና መጠማትን መንፈስህን ደግሞ መራብን ሰጠኝ።»

ይህ በእግዚአብሔር መንግሥት የመኖራችሁ አንዱ ምልክት ነው። ቃሉ እንደ አዲስ ዘመን ጋዜጣ እንዳይሆንባችሁ፣ የተሰበረ ልብን ጌታ እንዲሰጣችሁ ለምኑት።

መዝሙር፡- ለእኔም አባዬ ሆይ፣ ልቤን ስበርልኝ፤

ድህነቴ ጠፍቶ ጸጋ እንዲበዛልኝ፤

ትዕቢቴን ሽረህ ትሕትናን ሰጠኝ።

መዋረዳቸውን አይተህ አንተ ባረክሃቸው፤

የቤትህን ልጆች አንተ ሰብረሃቸው።

(ተስፋዬ ጋቢሶ ቁ. 1)

ሚዛን 2

«የሚያዝኑ ብፁዓን ናቸው፤ መጽናናትን ያገኛሉና።»

(ማቴ. 5:4)

አሁን ንዘን እንዴት ሆኖ ነው ለብፅዕና የሚያበቃን? ንዘን ሲባል የሚታወሰን እንድ ዘመዳችን ወይም የቅርብ ወዳጆችን በሥጋ ሞት ሲለየን አለያም ስሜታችን ሲጎዳ፤ ኑሮአችን ሲቃወስና መሰል ዱብ ዕዳዎች እንደ መርግ አድብተው ሲጫኑን ነው። በንዘን ተቆራምዶ ፍራሽ አንጥፎ መቆዘም የመንፈሳዊነት ምልክት አይደለም። ምሥጢሩ ያለው «የሚያዝኑ» ተብሎ የተተረጎመው አቻ ቃል «የሚያለቅሱ» ተብሎም መመንዘር ይችላል። ታዲያ ልቅሶስ ቢሆን እንዴት የመንፈሳዊነት ፍሬ ይሆናል? ሰው የእግዚአብሔርን ታላቅነትና ክብሩን አይቶ ወደ ራሱ ሲመለስ ምስኪንነቱ ይገለጥለታል።

ንጉሥ ዳዊት፤ «ትል ነኝ» አለ። ኢሳይያስ ደግሞ የጌታን ክብር ባየ ጊዜ፤ «ከንፈሮቼ የረከሱብኝ ሰው በመሆኔ፤ ከንፈሮቻቸውም በረከሱባቸው ሕዝብ መካከል በመቀመጤ ዓይኖቼ የሠራዊትን ጌታ ንጉሡን እግዚአብሔርን ስለ አዩ ጠፍቻለሁና ወዮልኝ!» ብሏል (ኢሳይያስ 6:5)። በትሑት ልብ እግዚአብሔርን የሚቀርቡ ሁሉ ልባቸው ተነክቶ በዕንባ ጉንጮቻቸው ይረጥባሉ። ሙሳት አግኝተው ጌታን የበለጠ ያከብሩት ዘንድ በዕንባ ይቃትታሉ። በመንፈሱ ስለሚዳስሳቸው ከፍቅር በመነጨ ፍርሃት ያከብሩታል። ቃላት እያጠራቸው ዕንባቸው ግን እንደ ጎርፍ ይወርዳል።

እስኪ ዛሬ ቆም ብለን ራሳችንን በሁለተኛው ሚዛን እንፈትሸው። በመንገድ ላይ ብንሆን ወይም በቢሮ፤ የትም እንሁን የት፤ ጊዜ ወስደን እግዚአብሔርን በመጠማት ክብሩን እንዲገልጥልን እንለምነው። አንዳንድ ጊዜ፤ «ጌታ ሆይ፤ እንባ ከዐይኔ የጠፋው ክብርህን ሳላይ ቀርቼ ነው ወይስ ልቤ ደንድኖ?» እላለሁ።

መዝሙር፡-

ለውጠኝ፣ ለውጠኝ፣ ለውጠኝ፣ ለውጠኝ ጌታዬ፤

አንተን እንድትመስል አድርጋት ኢየሱስ ሆይ ሕይወቴን፡፡

እስከ መቼ ድረስ ጌታ በዚህ ሕይወት፤

አንተን በማሳዘን ቁስልህን በመውጋት፤

መኖር አልፈልግም እያሳዘንኩ አንተን፤

መለወጥ እሻለሁ ፍጹም መቀየርን፡፡

ሚዛን 3

«የዋሆች ብፁዓን ናቸው፣ ምድርን ይወርሳሉና»

(ማቴ. 5:5)

ሕይወታችንን እየመረመርን ሦስተኛው ቀን ላይ ደርሰናል። ጳውሎስ፣ «በከንቱ እንዳልሮጥ፣ በከንቱ ሮጪ እንዳይሆን፤» በማለት ያለፈውን ኑሮውን፣ እንዲሁም ወደ ፊት ሲኖረው ያለውንም ሕይወቱን ጭምር ቆም ብሎ እንደ ፈተሽ፣ ለእኔና ለእናንተም ጌታ እግዚአብሔር ይህን እንድናደርግ ዕድል ሰጥቶናል። እግዚአብሔር የሚወድዳቸውን ይገሥጃቸዋል። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ለሚያዳምጡት ሲያስተምር፣ በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ እኖራለሁ የሚሉ የዋሕ መሆን አለባቸው ብሏል። እርሱ ራሱም፣ «እኔ የዋሕ በልቤም ትሑት ነኝ፤» ሲል ተናግሯል። የዋሕ መሆን ሞኝ፣ ቂል ወይም ጅል መሆን ማለት አይደለም። ይሁዳ ብልጥ ሆኖ የዘላለሙን እንጀራ በሠላሳ ብር እንደ ሸጠው፣ የዘላለም ሕይወት የሚሰጠውን ጌታ ኢየሱስን ያላመኑ «ጅል» ቢባሉ አይደሉትም።

እኛ የዋሕ መሆናችን ለሰዎች እንደ ቂልነት ከመሰላቸው ያ የእነርሱ ዕይታ ነው። ጌታን ያመንን ሁላችን እንዲያውም ብልሐች ነን። የዋሕ ሰው ነገርን ሁሉ በቅንነት ያስተናግዳል፣ ኅሊናውን ለበጎ ነገር አዘጋጅቶ መልካም ነገርን ለጌታ ሲል ሊያደርግ ተሰናድቶ ይጠባበቃል። ተንኮለኛ፣ ሃኬተኛ፣ መሰሪ፣ መርዘኛ፣ ማሽንክ፣ ውስጥ ለውስጥ እንደሚጓዝ ምስጥ አይደለም።

የዋሕ የሆኑ ምድርን ይወርሳሉ፣ አለ ጌታ ሲያስተምር። እውነት ነው ክርስቲያን ሁሉ መንግሥተ ሰማያትን ይወርሳል። ነገር ግን፣ ለጌታ በሮጥንለት መጠን የክብር ረድፋችን ደግሞ ይለያያል። ክርስትናን ኖረውት ያለፉና አውርተውት ለራሳቸው ኖረው ያለፉ እኩል ክብር አይኖራቸውም። በክብር ይለያያሉና። ጌታ በላይ በሰማይ ለሽልማት የሚያየው ስለ ስሙ የደረሰብንን ጠባላ ነው። ክርስትና ሕይወት ነው። የጠራንና ሕይወት የሰጠን ጌታ ኑሮአችንን ለውጦ፣ በቅንነት እንድንመላለስ ያስችለናል። ችሎ የሚያስችል ጌታ ነውና።

ጌታ በክብሩ ሲገለጥ በየዋህነት ኖረው መንግሥቱን ያሰፉ በሺህ ዓመቱ መንግሥት ጊዜ በምድር ላይ ይነግሣሉ። በምድር ኑሮአቸው ተገፍተውና ተጥለዋልና የእግዚአብሔር ቅናት ሊከላቸው ይህንን ያደርጋል፤ «ከክርስቶም ጋር ሺህ ዓመት ኖሩና ነገሡ» (ራእይ 20:5)።

መዝሙር:- በሺህ ዓመት መንግሥት በወርቃማው ጊዜ፤

በደስታ ይተካል የዛሬው ትካዜ።

ዛሬ የተገዛው ያኔ ገዢ ይሆናል፤

በእባብ ጉድጓድ ላይ ሕፃን ይጫወታል።

የዓለም ትርምስ ቅርብ ነው ሊያበቃ፤

ጊዜው ሩቅ አይደለም ክርስቲያን ተነቃቃ።

ሺህ ዓመት ሊነግሥ በክብር ሊያበራ፤

ጌታችን ይመጣል ከቅዱሳን ጋራ።

እስኪ ዛሬ ልባችሁን ወደ ላይ አቅንታችሁ በነገር ሁሉ በየዋህነት በቅንነት ለመዋል ጣሩ። ጸጋው ያስችላችኋል።

ሚዛን 4

«ጽድቅን የሚራቡና የሚጠሙ ብፁዓን ናቸው፤ ይጠግባሉና»

(ማቴ. 5:6)

መቼም መዝሙር የማይወድ ክርስቲያን የለም። አንዳንድ ጊዜ ስብከቱ ቢረዝምም እንኳ መጨረሻ ላይ ያለውን ዝማሬ ለመስማት ስንል እንታገሃለን። የሙዚቃ መሣሪያዎቹ ልብን በሚሰርቅ ቅንብር ወደ ጆርአችን ሲንቆረቆሩ፤ የጌታሩ ቃና ውስጣችንን እንደ ሽቦ ሲነዝረው፤ በዚህ ላይ የዘማሪዎቹ የድምፅ ቅላጼና የግጥሙ ማራኪነት ተደምርበት ሲደመጥ ደስ ያሰኛል።

ከላይ ያነበብነው ምንባብ እንደ ገለጸው፤ የእግዚአብሔርን ጽድቅ የሚራቡና የሚጠሙ የተባረኩ ናቸው ይላል። ይህንን ለማስረዳት የውኃን ጥም በምሳሌነት ለመጠቀም አልደፍርም። ምክንያቱም አንድ ባልዲ ውኃ ቢሰጡን ከግማሽ በላይ አንገፋምና፤ እንጀራና ደረቅ ምግብም ቢሆን ከልክ እንዳናልፍ በቆዳችን ወሰን ተበጅቶልናል። የእግዚአብሔርን ነገር ግን ብንጠጣው ብንበላው አይጠገብም። እንዲያውም ምድር ላይ ባሉት የምግብ ዓይነቶች ጣፋጮቹን መርጠን በአቻነት ለማቆም ብንጥርም ጌታን መጠማት እኩያም አምሳያም የለውም። «በቃ አውቄዋለሁ፤» ብለን መደምደሚያ አናበጅለትም። ለመሆኑ ጽድቅ ምንድን ነው?

ሚዛን 5

«የሚምሩ ብፁዓን ናቸው፣ ይማራሉና»

(ማቴ. 5:7)

እግዚአብሔር ይቅር ለማለት ባይፈልግ ኖሮ ምን ይውጣን ነበር? እስከ ዛሬ ያነበብናቸው ቀላል ተግዳሮት ባይሆኑም፣ የዛሬውን ያህል አላጠቁንም። «የብዙ ወገኖችን ሕይወት የበላ ተውሳክ ይቅር ያለማለት ነው።» ብል ማጋነን አይሆንም። የሰው ልጅ አብሮ ከኖረ አንድ ላይ ሲሠራ፣ ተጋግዞ ሲያገለግም ሆነ ሲያመልክ አልፎ አልፎ መጋጨት ይኖራል። ይህንን እውነት የማያምኑት ወገኖቻችን አውቀው ወይም ሳያገናዝቡ ቀርተው ይጉዳሉ። እኛም ሰዎችን አሳዝነን እናውቃለን። እግዚአብሔር የተጠቀመባቸው ቅዱሳን አብዛኛዎቹ በዚህ ቀስት ተወግተው የቆሰሉ ነበሩ። ጠባሳቸውን እያዩ ልባቸውን ለበቀል ከማነሣሣት ይልቅ ጌታ ልባቸውን እንዲፈውስ ተማጽነው በንጹሕ ልቦና የመስቀሉን ጉዞ በመቀጠላቸው በእግዚአብሔር ቤት ለምልመው አለምልመዋል። ባሕላችን እንኳን ሳይቀር፣ «በድሩን የማይመልስ ልጅ አይወለድ።» በማለት በቀልን ያሞጋግሰዋል። እስከ ሰባትና ስምንት ትውልድ ድረስ አበሻ ሲገዳደል ኖሯል።

ወንጌል በተቀበልን ጊዜ ለራሳችን ላንኖር ወስነን፣ በእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቅ ውስጥ ገብተናል። ይህን ያደረግነው የምር ከልባችን ከሆነ፣ የተጎዳንበትን ነገር ለጌታ ሰጥተን በአዲስ ጅማራ መኖር እንችል ዘንድ ጌታን እንለምን። ኔልሰን ማንዴላ እንኳን ከዚያ ሁሉ የዘረኝነት ደም መፋሰስ በኋላ፣ «ይቅርታን የሚያደርግ ጸብን ያቆማል» ብለዋል። ጌታ ኢየሱስ እኮ በማቴዎስ 18:23-35 ላይ የበደሏችሁን ይቅር የማትሉ ከሆነ የሰማዩ አባቴም እንዲሁ ያደርግባችኋል ብሏል። ጳውሎስም በመልእክቱ፣ «እግዚአብሔር በክርስቶስ ኢየሱስ እንደ ተቀበላችሁ እርስ በርሳችሁ ይቅር ተባባሉ» ብሎ ጽፏል (ቆላ. 3:13፣ ሕፌ. 4:31-32)። ያለ ይቅርታ የምንኖረው ኑሮ የእሥር ቤት ነው። እኛ ራሳችን ምሕረት ፈልገን፣ ነገር ግን ምሕረት ለማድረግ የማንፈልግ ከሆነ፣ እኛ ራሳችን ልንሻገርበት ያለውን ድልድይ እንደ ሰበርን ያስቆጥረናል።

መሸገሪያችንን እኛው ራሳችን ደርምስነዋልና። ይቅርታ ማድረግም ሆነ መቀበል ከደረሰብን ጉዳት አንጸር ከባድ ነው። ነገር ግን ጌታ በቀል የእኔ ነው ለእኔ ተዉት ብሏል (ሮሜ 12:19)። ዮሴፍ ነገር ሁሉ ለበጎ ተለውጦለት እንዳየ፣ ነገራችንን ጌታ ይሠራዋልና በይቅርታ እንኑር። እስኪ ዛሬ በሚከተለው መዝሙር ራሳችንን እያየን የበደልነው ሰው ካለ በደብዳቤ፣ በስልክ፣ በግንባርም ቀርቦን ከልባችን ይቅር እንበለው። ሰዎች ያሳዘኑን ብንሆን ደግሞ ይቅርታ ሲጠይቁን እንቀበላቸው።

በወንድማችን ቂም ይዘን ጌታን ብንጠራ ጨኽታችን ከንቱ ነውና መባችንን በመሠዊያው ላይ ትተን ከቂም ቫይረስ ነፃ እንውጣ። ጌታም ይረዳናል።

መዝሙር:- ምሕረትህ በእኔ ላይ እንዲሆን እሻለሁ፤

እኔ ግን በቀልን ወዳጅ አደርጌአለሁ።

ነፍሴ ተጉሳቁላ ከቶም ሳያምርባት፤

ተኮንና እንዳትኖር ይቅርታን አስተምራት።

ይቅርታን ለማድረግ ልቤ አልሆን እያለው፤

እግራ የሚራመደው ሸካራ መንገድ ነው።

የእግዚአብሔር ልጅ ሆይ ድካሜን ታውቃለህ፤

ዳለኝ እንደገና ትፈውሰኛለህ።

ሚዛን 6

«ልቦ ገጽሖች ብጽዓን ናቸው፣ እግዚአብሔርን ያዩታልና»

(ማቴ. 5:8)

«ገጽሖ» ማለት ቆሻሻ የሌለበት፣ የጠራ፣ የጸዳ፣ ከእድፍ የራቀ ማለት ነው። ጌታ ሲያስተምር የሰው ልጅ በልቡ ሞልቶ የተረፈውን እንደሚናገር አስረግጧል። እውነተኛ ገጽሖና የሚወጣው ከልብ ነው። የሰው ልቦናው ሁለንተናውን ይወክላል። ክፋት የተሞላ ልቦና ያለው ሌሊት በመኝታው ክፋትን ያስብና ሲነጋ ኃይል በእጁ ስላለ ይፈጽመዋል። የመልካምም ሆነ የክፉ አሳብ መጸነሻ ቦታ የሰው ልብ ነው። ለዚህ ነው ጌታ እውነተኛ የልብ ገጽሖና እንዲኖረን ያስተማረን። ያለ ቅድስና እግዚአብሔርን ማየት እንደማይቻልም ተነግሮናል። የሕይወት ገጽሖና ጉዳይ ይደር የማይባል በእግዚአብሔር ቃልና መንፈስ ዕለት ዕለት እየተፈተሽ የተጣመመ ካለ ሊቃና ያሻዋል። ቆሻሻ የወረረው መስተዋት መልክን እንደሚገባው አያሳይም። ሰውም እግዚአብሔርን ለማየት የሕይወቱን ጥራት ቢጠብቅ ጌታን በቃሉና በመንፈሱ እንዲሁም በዕለት ኑሮው ሲገለጥ ማየቱ አይቀርም። የተከፈተ ልብ ካለ የተከፈተ ሰማይን ማየት ይቻላል።

ስድስተኛ ሚዛን አድርጎ ጌታ ያቆመው ገጽሖና ነው። አንድ ጊዜ አንድ ራሺያዊ ጠፈርተኛ ከጨረቃ ሲመለስ እግዚአብሔርን ድንገት በሰማይ ላይ አይቶት እንደ ሆነ ቢጠይቁት፣ «ኧረ እንዲያውም የለም» ብሎ መለሰ። ይህን የሰማች አንድ ክርስቲያን፣ «ሰው ልቡ ካልነጻ እንኳን ከጨረቃ ከየትም ሆኖ ጌታን ማየት አይችልምና አንተም ልብህ ገጽሖ ስላልሆነ አላየኸውም» አለችው ይባላል።

እስከ ዛሬ ሕይወታችንን በጌታ ኢየሱስ ፊት አፍስሰን ኃጢአታችንን ሁሉ አስወግደን፣ ጌታን በክብሩ ለማየት እንትጋ። ያልተናዘዝናቸውን ኃጢአቶቻችንን በፊቱ እናቅርብ፣ መንፈስ ቅዱስም እንዲረዳን እንለምነው። በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ የመሆናችን አንዱ ምልክት ኃጢአትን መጠየፋችን ነው። «የሚወደኝ ቢኖር ቃሌን ይጠብቃል» ብሏልና፣ ቃሉን በመጠበቅ ገናናውን ክብሩን እንይ። ዛሬ ይህ ዕድል አያምልጠን።

መዝሙር፡- እኔን ጌታ ሆይ ድካም ይዞኛል፤

ድምጹንም ላሰማህ አቅቶኛል፤

ወድቄአለሁኝ፤ ጌታ ሆይ አንሣኝ፤

እባክህ ሕይወቴን ለውጥልኝ፡፡

ቃልህን ለማንበብ ዓይኔ ታወረ፤

ሳልጸልይ ጉልበቴ ታሠረ፡፡

አንተን እንዳላሰብ አእምሮዬ ዛለ፤

እግሬም ወደ ጥፋት ኮበለለ፡፡

ሚዛን 7

«የሚያስተራርቁ ብፁዓን ናቸው፤ የእግዚአብሔር ልጆች ይባላሉና» (ማቴ. 5:9)

አዲስ አበባ ዋናው ፖስታ ቤትን አለፍ ብሎ የሚገኘው የኢሚግሬሽን ጽሕፈት ቤት አጠገብ ያለው የትራፊክ መብራት አጠገብ ሁለት ሾፌሮች ተጋጭተው ሊደባደቡ ቡጢ ጨብጠው ሳለ፤ ለማስታረቅ ጣልቃ ገባሁ። ዳር ቆሞ ይመለከት የነበረው አንድ የኢህአዴግ ወታደር ጨፈቃ ቆርጦ መጥቶ ቅጠሉ እስኪረግፍ ድረስ ወረደብኝ። ለምን? ብዬ ብጠይቀው፤ የያዘውን ክላሽ ከትከሻው በማውረዱ ሳላስታርቃቸው መንገዴን አቀናሁ።

ሰላም በሌለበት የሰላም ምክንያት እንድንሆን ጠላቶች የነበርነውን በገዛ ሞቱ ዕዳችንን ከፍሎ የታረቁን ጌታችንና መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ መርጦናል። ጠብ በጋመበት የሰይጣንን እሳት አዳፍኖ ዕርቀ ሰላምን የሚያመጣውን መንፈሱንም ሰጥቶናል። ከላይ በመግቢያችን ላይ ያነበብነው ቃል የተጣላን ለማስታረቅ እንደ መሠረታዊ አስተምህሮ ብንወስደውም፤ ትልቁ ትኩረቱ ግን ሰዎችን እርስ በርሳቸው ብቻ ሳይሆን ከእግዚአብሔር ጋር የማስታረቅ ኃላፊነት እንዳለብን ይመስለኛል። ማስታረቅ በየትኛውም መልኩ ቢሆን ዋጋ ማስከፈሉ አይቀርም። አግድምም ሽቅብም ማስታረቅ መቻል ደግሞ የእግዚአብሔር ልጆች የመሆናችን መገለጫ ምልክት ነው። ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮ. 5:19-20 ላይ ሲናገር፡-

እግዚአብሔር በክርስቶስ ሆኖ ዓለሙን ከራሱ ጋር ያስታርቅ ነበርና በደላቸውን አይቁጥርባቸውም ነበር፤ በእኛም የማስታረቅ ቃል አኖረ ይባል። እንግዲህ እግዚአብሔር በእኛ እንደሚማልድ ስለ ክርስቶስ መልእክተኞች ነን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ታረቁ ብላን ስለ ክርስቶስ እንለምናለን።

ጌታን የማያውቁ እርሱን በማወቅ የዘለዓለም ደኅንነትን እንዲያገኙ የመናገር፤ የመስበክ፤ የማስታወቅና የመማለድን ዕድል ሰጥቶናል። «ሥራበት ይሠራብሃል፤ ቆልፍበት ይዘጋልሃል።»

እንደሚባለው፣ ምን ያህል በሕይወታችን ተግባራዊ እንደ ሆነ ግን አላውቅም። ሰው በጌታ ኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ አምኖ ወደ ሕይወቱ እንዲገባ ካልፈቀደለት በቀር የዘለዓለምን ሕይወት እንደማይገኝ እያወቅን ስለ ወገኖቻችን፣ ስለ ጎረቤቶቻችን በጠቅላላው ስለ አገራችን፣ አህጉራትና በምድር ላይ ስለሚኖሩ ሰዎች ደኅንነት አንጸልይም። ወንጌል ፋሽን አያልፍበትም። እርግጥ ነው ክርስቲያን ሲጎረምስ መመስከር ያቆማል። በእውነት በሲኦል መኖር፣ በዘለዓለም ፍርድና በመንግሥተ ሰማይ የምናምን ከሆነ፣ ቀኑ ሳይመሽ፣ የተሰጠን ሳይወሰድብን ወንጌልን በፍቅር ሰብከን፣ እውነትን በትሕትና ገልጠን፣ ሰዎችን ከእግዚአብሔር ጋር እናስታርቅ።

እስኪ ዛሬ በዚህ ሳምንት፣ ወርና ዓመት፣ እንዲሁም በቀሪ ዘመናችሁ ወንጌልን በወረት ሳይሆን ለዘለቄታው ለመስበክ ቃል ገብታችሁ፣ ዛሬ መተግበር ጀምሩ። ባይሆን ስንመስክር መልእክታችንን ወንጌል ቢሆንም የእኛ ሕይወት ከማያምኑት የዘቀጠ እንዳይሆን ቅድስናችንን አደራ።

መዝሙር፡- ወንጌላችን ገና ድል ያደርጋል፤

የእግዚአብሔር ቃል ገና ዓለምን ይዞራል፤

በአራቱም ማዕዘን ይዳረሳል፤

ሁሉን ይለውጣል ያሸንፋል።

ሚዛን 8

«ሰለ ጽድቅ የሚሰደዱ ብፁዓን ናቸው፤ መንግሥተ ሰማያት የእነርሱ ናትና» (ማቴ. 5:10)

ስደት ለኢትዮጵያውያን እንግዳ ነገር አይደለም። ጦርነት፣ ድህነት፣ ረሃብና ቸነፈር ሁሉም በየተራ እየተፈራረቁ ከቀያችን ሲያፈናቅሉን ኖረዋል። አንዱ መሪ ወርዶ ሌላው ሲተካም የሕዝቡ ኑሮ ግን አሁንም ብዙ አልተለወጠምና ረሃብን ፍርሃት ጥላውን ሳያምን ቃል ገብቶ ይሸሻል። ሕግ የቆመው ለወንጀለኞች ቢሆንም፣ አልፎ አልፎ ግን ንጹሐንም ለወንጀለኛ መቅጫ በወጣ ሕግ ሰለባ ይሆናሉ። መጥፎ ሥራ የሠራ ደግሞ ባይታወቅበትም ማንም ሳያሳድደው ይሸሻል። ከሰው ቢደበቅ ከራሱና ከእግዚአብሔር ግን መሰወር አይችልም። «መጥፎ ሥራ ሠርተህ እስከ ምድር ዳርቻ ብትሸሽም፣ ከሰው ዕይታ እንጂ ከኅሊናህ አታመልጥም!» የሚል ጥቅስ ግድግዳ ላይ ተለጥፎ አይቻለሁ። ሰው ሳይሠራ ቀርቶ በረሃብ አለንጋ ቢገረፍ፣ ዐመፀኛ ሆኖ ሕግ ቢያሳድደው፣ የሰው ኅሊና ይህንን ለመቀበል አያዳግተውም።

ነገር ግን ቃል የተነገረን፣ «ሰለ ጽድቅ የሚሰደዱ» ተብሎ ነው። ባሪያ ከጌታው አይበልጥምና፣ ጌታቸው ሰለ ተሰደደ ደቀ መዛሙርቱም ተመሳሳይ ዕጣ ፈንታ እንዳለባቸው አስቀድሞ ነግሯቸዋል። እውነት የሚናገር ሁልጊዜ የሚከፍለው ዋጋ ይኖራል። ነቢዩ ሚክያስ እንደ ተቀሩት ነቢያት፣ «ነገር ይሰምርልሃል» ቢል ኖሮ ለእስር ባልተዳረገ ነበር። መጥምቁ ዮሐንስ አንገቱን የተቀላው ንጉሥ በጽድቅ እንዲኖር በመገሠጹ ነው። ጌታ ኢየሱስም ከገዛ ወገኖቹ ሳይቀር ሰደትን የተጋፈጠው ለእውነት ቆሞ በመገኘቱ ነው። ይህች ዓለም እውነትን ጠልታ ሐሰትን፣ ቧልትን፣ ልብ ወለድ የሆነን ሰው-ሠራሽ ነገር እንግሣለች። እውነትን የሚናገርና እውነትን የሚኖርን ሰው እንደ ጦር ስለምትፈራ ታሳድደዋለች። ሰዎችም በራሳቸው ውስጥ ተደብቀው ስለሚኖሩ ትምክህታቸውን የሚጓድ የወንጌል እውነት ጋር ሲላተሙ የተመከቡት ስለሚንከታከት ወንጌልን ጠልተዋል። ስለሆነም የወንጌልን መልእክተኞች ያሳድዳሉ፣ በሐሰት ይከስሳሉ፣ ከፋ ይናገሩባቸዋል፣ ይነቅፏቸዋልም። ጌታ ግን ሲናገር ዋጋችሁ

በሰማያት ታላቅ ነው ብሏል።

ለመሆኑ ዕለታዊ ኑሮአችን ኃጢአትን ይወቅሳል ወይ? ወይስ ስደትን ፍርሃት እኛም ዘንበል ብለን ተመሳስለን? ወገኔ፤ እምቢ ለኢየሱስ በል። የምን መቀላቀል ነው ተነሥና ፎክር። «እምቢ ለጌታ፤ ዘራፍ የኢየሱስ አሽከር!» በል። ዐመፅን ግጠመው። የምን መወዳጀት ነው። ከኃጢአት ከሰይጣን እንዲሁም ከጭፍሮቹ ጋር ጌታን ባገኘን ጊዜ ደም ተቃብተናል። እጅ መስጠት የለም፤ መንግሥቱን ማናጋት እንጂ። ዛሬ በትምህርት ቤት፤ በመሥሪያ ቤት፤ በሠፈር፤ በመንደር እስኪ ስለ ጽድቅ እንቁም። ጌታ ጠበቃ አያሻውም፤ ብቻውን መዋጋት ያውቅበታል። ግን ወገኖቹ፤ ስለ ጽድቅ ጸንተን እንቁም።

መዝሙር:- የኢየሱስ ወታደር ነኝ (2X)

እዋጋለሁኝ አልሸነፍም

ለጠላት እጄን አልሰጥም።

የዓለም አጫፋሪ መሆን አልፈልግም፤

የከረፋ ኑሮ መኖር አልመኝም።

ጣዖት ማራገፊያ ወደብ አልሆንም፤

ያለፈው ይበቃል አትነግድብኝም።

በሰይጣን ሽንገላ አልጠመዘዝም፤

ከሚወደኝ ጌታ ልቤን አላርቅም

ነቅቴብሃለሁ አልሞኝልህም፤

ኢየሱስ ጌታ ነው ማለቴን አልተውም።

አክሱም

ታዋቂው ኢትዮጵያዊ የታሪክ ተመራማሪ ሰርገው ኃብረ ሥላሴ፣ ስለ ጥንታዊት ኢትዮጵያ በጻፉት መጽሐፍ የውጭ ሽፋን ላይ፣ «ታሪክ ለበሽተኛ አእምሮ ይበጀዋል» /History is good for a sick mind/ የሚል ዐረፍተ ነገር ከሌላ ሰው ጠቅለው ጽፈዋል። ታሪክ ለዕድገት ትልቅ ጠቀሜታ ያለው መሠረት ነው። ታሪኩን የማያውቅ ሕዝብ ማንነቱን በጥቅሉ ሊረዳ አይችልም። አክሱም የኢትዮጵያውያን ታሪክ ሥር የሰደደባት ከተማ ናት። ከኮረብታ ላይ ሆነው ሲያይዋት እንኳን ሦስት ሺህ፣ ከተመሠረተች ሦስት ዓመት የሆናትም አትመስልም። ዕድገቷ ቁልቁል እንጂ ሽቅብ አልሄደም።

ጥንት ለመመሥረቷ ዐበይት ምስክሮቿ መሃል፣ አደባባይ ላይ የቆሙና ከአንድ ወጥ ድንጋይ የተጠረቡት፣ እንዲሁም ለማቆም አቅቷቸው መሬት ላይ የተጋደመው ሃውልቶች ይገኙበታል። «የንግሥተ ሣባ ቤተ መንግሥት»፣ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በተወለደ ጊዜ መልካሙን የምሥራች ለመስማት እስከ ምፅዋ መልእክተኞችን የላከው (የተጓዘው) የንጉሥ ባዜን መቃብር አለ። ንጉሥ ኢዛና በተለያዩ ቋንቋዎች በድንጋይ ላይ አስቀርጾ ያቆመው ሃውልት፣ የንጉሥ ካሌብና ገብረመስቀል መቃብር፣ በዓፄ ፋሲል ዘመነ መንግሥት በጎንደር ግንብ አምሳያ የተሠራው የአክሱም ጽዮን ቤተ ክርስቲያን ገዳም፣ ታቦተ ጽዮን አለበት የሚባለው ቤተ ክርስቲያን ሕንፃና ዐፄ ኃይለ ሥላሴ በዕብነ በረድ ያሠሩት ትልቁ የጽዮን ማርያም ቤተ ክርስቲያን ይታያሉ። አልፎ አልፎ ሰዎች ጉድጓድ ሲቆፍሩ የሚያገኟቸው ጥንታዊ መሣሪያዎችና ሌሎች ግኝቶች ተዳምረው የአክሱምን ጥንታዊነቷን ያውጃሉ።

ነጋዴዎች በአክሱም አልፈው ወደ አዱሊስና ምፅዋ እንዲሁም ወደ ሶማሊያ እግረ መንገዳቸውን የሚያልፉባት አክሱም በገዛ ዘመኗ የነበራትን ክብርና ባለ ጸግነት ያሳያሉ። አሁን ግን አርጅታለች፣ ግርማ ሞገሷ ተገፍፎ አሮጌነቷ በግልጽ ይታያል። አሁን ያላት ተስፋ የጥንቱን ማንነቷን ለልጇቿ እየተረከች መኖር ነው። ታሪክ ራሱን ይደግማል ይባላል። ታሪክ ግን የሚጻፍልን

ካለፈው የተሻለ ሠርተን እንድናልፍ እንጂ ለድግግሞሽማ ከሆነ ታሪክ ምን ያደርግልናል። ሥልጣኔ ኢትዮጵያ ውስጥ የኋልዮሽ ተወንጭፏል። እንደገና እንዲያንሠራራ ደግሞ የሕዝቦቿ ትጋት አማራጭ የሌለው እርምጃ ነው። ከሁሉ የሚልቀው መፍትሔ ግን ከእግዚአብሔር ጋር መታረቅ ነው። ተረትና ዝባዝንኬን አስወግዶ፣ ወንጌልን ሳያድበሰብሉ እንደ ወረደ መቀበል ነው። ነገሥታትም፣ ክብራቸውም፣ ከተሞቻቸውም ያልፋሉ፤ የማያልፍ ግን አንድ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ሁሉን አሳልፎ የሚያምኑበትንም ደግፎ ያሳልፋልና አክሱም ሆይ፣ ኢትዮጵያ ሆይ፣ መቼ ይሆን ከአምላክሽ ከመድኃኒትሽ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የምር የምትታረቁው?

እስኪ ዛሬ ጊዜ ወስደን ስለ ኢትዮጵያ በተለይ ስለ አክሱም እንጸልይ። እርሷ የታሪካችን መብቀያ፣ የወንጌል ወላፊን በጧቱ የጎበኛት አገር ብትሆንም፣ «ረሃብ ቢነሣ ከሰሜን፣ ጦርነት ቢመጣ ከሰሜን፣» ሆኗልና፤ እግዚአብሔር የኢትዮጵያን መጎብኘት ያዘገየው ለዚህ ይሆንን? እስኪ የአክሱም ሕዝብ እንዲባረክ፣ ነገሩ እንዲቀና፣ እና ዓይኑን ወደ እውነተኛው ብርሃን ወደ ጌታችንና መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እንዲያነሣ እንጸልይ።

መዝሙር:-

አስባት እናት አገሬን፤

ምሕረትህ ከሁሉም በላይ፤

ሰላምታ ይምጣ ከሰማይ።

ላሊበላ

ላሊበላ ከተማዋ ትንሽ ሕዝቧም ከድህነት አረንጃ ያልተላቀቀ ብትሆንም፤ ዝናዋ ግን እስከ ምድር ጫፍ ደርሷል። የላሊበላ ክብር በዙሪያዋ ያሉት በ12ኛው ክፍለ ዘመን በንጉሥ ላሊበላ የተሠሩትና ከአንድ ወጥ ዐለት ተፈልፍለው የተሠሩት አብያተ ክርስቲያናት ናቸው። እንደነ ገነተ ማርያም፤ የንጉሥ ነክኩቶ ለአብ መቃብርና የይምርሃነ ክርስቶስ ውቅር አብያተ ክርስቲያናት ተጠቃሽ ናቸው። ሄዶ ላላየ ሰው ቢያወሩለት አይደነቅም ይሆናል። እንደ እኔ ከዐሥር ጊዜ በላይ የጎበኝ ግን የኢትዮጵያን ጥንታዊ ነገሥታት ጥረትና እምነታቸውን፤ ለሚቀጥለው ትውልድ ለማስተላለፍ ያሳዩትን ትጋትም ይገነዘባል። በውስጥና በውጭ 72 (ሰባ ሁለት) ምስሶዎች ያሉት ቤተ መድኃኒአለምን ያየ ጉድ ሳይል አይመለስም። የቤተ ጊዮርጊስ መስቀለኛ ፍልፍል ቤተ ክርስቲያንንም የተመለከተ በዚያ ዘመን ይህን የመሰለ ሕንፃ በመሠራቱ ይደነቃል።

ንጉሥ ላሊበላ አብያተ ክርስቲያናቱን ሲፈለፍል፤ ለመሳለም የመጡ ሰዎች ወንጌልን ስምተው ይሄዱ ዘንድ በቅን ልቦና አስቦ ቢሆንም፤ የዘመን ርዝመት ግን ነገር ዓለሙን ለውጦት በፈጣሪ ፈንታ ነገሥታት፤ በመለከት ፈንታ ሕንፃው ሲመለከ ዘመናት አለፉ። በጌታችን በመድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ፋንታ ንጉሥ ላሊበላ ገንኖ ክርስቶስን ከሰዎች ደበቀባቸው። ዝማሬው ሥርዓቱ ወጉ ሳይቀር ስለ ላሊበላና ስለ ሌሎቹ ነገሥታት እንጂ ስለ ጌታ መሆኑ ተረሳ። መጻፍና ማንበብ የማያውቀው የአገሬው ሕዝብ መጥቶ የሚሰማው የላሊበላን ጠቢብነት እንጂ የክርስቶስን አዳኝነት ባለመሆኑ ከጌታ ኢየሱስ የበለጠ ከላሊበላ ጋር በልቡ ተዛመደ። ከሞት የምናመልጥበት ሲኖልን ድል የምንረታበት ወንጌል በቅዱስ ቃሉ ላይ የተገለጠው የኢየሱስ ክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ ሆኖ እያለ፤ ላሊበላን ሄዶ መሳለሙ የመንግሥተ ሰማያትን መግቢያ ትኬት እንደ መያዝ ተቆጠረ። ክርስቶስ የሌለበት ወንጌል እየተሰበከ አፈ ታሪክ ነግሦ፤ ወንጌልም ተራክሶ የኢየሱስን ስም የጠራ እንደ ኑፋቄ ተቆጠረ። ድህነት እንደ ጽድቅ ተቆጥሮ ሕዝቡም በቱሪስት ምጽዋት ኑሮውን እየገፋ ይገኛል።

ንጉሥ ላሊበላ ጠርቦ የሠራቸውን አብያተ ክርስቲያናት መስቀል

በመስቀል ካሽቆጠቆጣቸው፤ ምነዋ ታዲያ ላሊበላ ወንጌልን ችላ ብላ የመስቀል ጠላት ሆነች? መስቀል እየተሳለሙና እያሳለሙ ምነዋ ክርስቶስን ለመስበክ አንደበታቸው ተለጎመ? ጌታ ኢየሱስ ሲናገር፤ «እኔ መንገድና እውነት ሕይወትም ነኝ በእኔ በቀር ወደ አብ የሚመጣ የለም» (ዮሐንስ 14:6) አለ። ምን ነው ላሊበላ ይህን እውነት ተቀብላ መዋጥ አቃታት? ካህናት ምን ነው ወንጌልን ገልጦ መስበክ አቃታቸው? ዛሬ ስለ ላሊበላ የምንቃትትበት ቀን ይሁን። ለሕዝቧ ምሕረትን እንለምን።

መዝሙር፡-

ኢትዮጵያ ፈጥነሽ እጆችሽን ወደ እግዚአብሔር ዘርጊ፤

በመከራሽ ዘመን የሚረዳሽ አምላክሽ ነውና ወደ እርሱ ተጠጊ።

ምርቃት

ሙራዴ የሚሉት አንድ አርመናዊ ያደግሁበት ትንሽ ከተማ መሃል አደባባይ ላይ ሱቅ ከፍቶ እየሸቀጠ ይኖር ነበር። እናታችን አለያም ደግሞ ጉረቤት ዕቃ እንድንገዛ ሲልኩን ርጠን የምንሄደው የሙራዴ ሱቅ ነበር። ምክንያቱም ምርቃት ነው እያለ ጠጠር ከረሜላ (አንዳንድ ቦታ ጂቡቲ ከረሜላ ይሉታል) ወይም ቴምር በነፃ ይሰጠን ስለ ነበር ነው። ምርቃት ሌላም ትርጉም አለው። የእናት የአባት ወይም በዕድሜ ከእኛ የላቀ ሰው የሚሰጠው ባርኮት ነው። እኔ ግን ያሰብኩት ተጨማሪ የሚለውን ትርጓሜ ነው። አስቀድመን ስምንት ሚዛኖች ላይ ቆመን በክርስቶስ ያለንን ሕይወት በዕለት ኑሮ ሲመነዘር ምን መምሰል እንዳለበት ተምረናል። አሁን ደግሞ በዚሁ አስተምህሮው መደምደሚያ ላይ ጌታ ኢየሱስ የተናገራቸውን እንድናይ ፈልጌአለሁ።

በማቴዎስ 5 ከቁጥር 1 ጀምሮ እስከ ቁጥር 16 ባለው ክፍል ውስጥ ጌታ፣ ክርስቲያኖች ከስደት ገረፍታ እንደሚያመልጡ፣ እንደሚነቀፉ፣ እንደሚሰደዱ፣ የውሸት ክስ እንደሚመሠረትባቸው አሳስቧል። ቀጥሎም መከራን የታገሠ ብፁዕ (የተባረከ) እንደሚሆንና በሰማያትም ዋጋው ታላቅ እንደሚሆን ተናግሮ፣ በመከራችን ደስ እንድንሰኝ አሳስቧል። እንዴት ሰው በስደት ደስ ይሰኛል? ያልደረሰበት ይፎክር ይሆናል። «ያልተነካ ግልግል ያውቃል» እንደሚባለው፣ ስደት ያልጎበኘው በዚህ ቃል ይጽናና እንደሆነ እንጂ፣ መከራና ስደትን የጠገበው አበሻ ክርስቲያን ግን «ምን ነው ጌታ ሆይ፣ የመከራ በጀቴ አላለቀም ወይ?» እያለ የሚጮህ ይመስለኛል። «ምን ነው በእኛ ላይ ጠነከረ? ምናል ለእያንዳንዱ አገር ስደቱን ብታካፍል?» ያስብላል።

ነገር ግን መከራችን፣ ስደቱና ሽሙጡ የቱንም ያህል ቢከብደን፣ ጌታ ግን የባርኮታችን ሚዛን መድፊያ አድርጎታል።

በእኛ ላይ የሚደርሰው ዛሬ የተጀመረ ሳይሆን በብሉይ ነቢያት ላይ የተፈጸመ፣ በሐዋርያት ላይ የተደገመና በቤተ ክርስቲያን ታሪክ የእውነተኛ አማኞች መለያ ሆኖ ኖሯል። በእርሱ ልናምን ብቻ ሳይሆን ስለ እርሱ መከራ ልንቀበልም ተጠርተናል። ያዕቆብ ለዚህ

አይደል፤ «ልዩ ልዩ ፈተና ሲደርስባችሁ እንደ ሙሉ ደስታ ቁጠሩት» ያለው (ያዕ. 1:3፤ ፊልጵ. 1:28-29)። ከተፈተነ በኋላ ለሚወዱት ተስፋ ስለ እርሱ የሰጣቸውን የሕይወትን አክሊል ይቀበላልና ብሏልም (ያዕ. 1:12)።

መከራ የምድር ጨው መሆናችንን የምንገልጥበት መንገድ ነው፤ ብርሃናችንን ለዓለም የምንገልጥበትና ከአሸናፊው መከራ የምንበልጥበትን በተግባር የምናሳይበት ዕድል ነው። ምቹት መግለጥ ያልቻለውን መከራ ይገልጠዋል፤ እውነተኛ ማንነታችን ይታያል። በመከራ የሚጸና ሰው የተባረከ ነው። ወገኖቹ፣ የተሰጣችሁ መውጊያ ምን እንደ ሆነ ባለውቅም፣ በእምነት ጸንታችሁ ለመቆም ጨክኑና ጌታ እንዲረዳችሁ ለምኑት። ብርሃናችሁም በዓለም ሁሉ ይብራ፣ ጌታ ኢየሱስም ይክበር።

መዝሙር፡-

በመከራ ጽና፣ በፈተና ጽና፣

ለጊዜው ነው እንጂ ሁሉም ያልፋልና።

መፈተን መልካም ነው ያነጥራል እንደ ወርቅ፣

በመጨረሻው ቀን በክብር እንድትደምቅ።

«ከመጥፎ ዓደኛ...»

ባለፈው ዓመት ከኢትዮጵያ በእስክንድርያ (ግብፅ) በኩል ወደ ለንደን ስንዝ ከጉኔ የተቀመጠው ጠና ያለ ሰው በጣሊያን አገር የሚኖር አበሻ ነበር። ከአገሩ ከወጣ ሰንብቷል፤ ፓስፖርቱም እንደ እኔ ሰማያዊ ሳትሆን የጣሊያኖቹ ናት። አሁን ከሚኖርበት አገር አየር ይሁን ወይም ከጥንቱ ባለውቅም፤ ፀጉሩ ለስላሳ በመሆኑ ክልስ ቢጤ መሰለኝ። ጣሊያንኛውንም ሲናገር ቁርጥ እነርሱኑ ነው። ረጅሙን ጉዞ ስንበር፤ ወሬ ቢጤ ጀመርንና የኋላ ኋላ ተጠማዝዘን ወደ መጻሕፍት ዓለም ገባን። በወሬያችን መሃል ጣልያደረገው አባባል አስደሰተኝ፤ «ከመጥፎ ዓደኝነት የማይረባ መጽሐፍ ይሻላል» አለ።

ጉበዝ! እውነቱን እኮ ነው። የብዙ ሰዎችን ሕይወት እየሸረሸረ መና ያስቀረው አጉል ባልንጀርነት ነው። የራሳቸውን ሕይወት አጣምመው የጤነኞቹን የሚያናጉ ብዙ ሰዎች አሉና። የእግዚአብሔር ቃልም የሚያስተምረው ይህንኑ ነው። «ከማያምኑ ጋር በማይመች አካሄድ አትጠመዱ» (2ኛ ቆሮ. 6:14)። «ውኃ ሲወስድ እያሳሳቀ ነው» እንደሚባለው ሁሉ፤ ጣፋጩን የክርስትና ሕይወታችንንም የሚሰርቀው አጉል ባልንጀርነት ነው። ስለ ዓደኝነት ብለው እንደ እግዚአብሔር ቃል መኖርን ያቆሙ፤ በአደባባይ ጌታን ስለ ምግብ በጸሎት ማመስገን የተዉ፤ ክርስትናቸው እስከማይታወቅ ድረስ ቋንቋቸው የተደበላለቀባቸው ክርስቲያኖች ሞልተዋል። ስለ ጌታ ሊመሰክሩ አስበው በጆሌው መንፈስ ተስበው ሕይወታቸውን በአመድ የለወጡ ከቁጥር በላይ ናቸው። የዚህ ምክንያቱ ግልጽ ነው - አጉል ባልንጀርነት። አውሮፕላን ላይ ያገኘሁት ሰው ከመጥፎ ዓደኝነት የማይረባ መጽሐፍ ማንበብ እንደሚበጅ ነግሮኛል። ይሄ ለንጽጽር የቀረበ እንጂ የማይረባ ፍሬ ቢስ መጽሐፍን እናንብብ ማለቱ አይደለም።

ክርስቲያኖች ዕድለኞች ነን የእግዚአብሔር ቃል የሆነው መጽሐፍ ቅዱስ በየቤታችን አለንና። መጽሐፍ ቅዱስን የበለጠ እንድንረዳው በቀደሙት ቅዱሳን የተጻፉ መርጃ መጻሕፍትም ሞልተዋል። ለማንበብ ብንተጋ ለመንፈሳዊነታችን መታነጽ አስተዋጽኦ የሚያደርጉ መጻሕፍት አሉልን። የማንበብ ልማድን

ብናዳብር እንጠቀማለን። እስኪ ጥያቄ ልጠይቃችሁ፡- በአማርኛ ከሚታተሙት ክርስቲያናዊ መጽሐፋችና ጋዜጦች ምን ያህሉን በስም ታውቃላችሁ? አንብባችኋቸው ታውቃላችሁ ወይ? በየጊዜው ከሚታተሙት ክርስቲያናዊ መጽሐፍት ስንቱን ገዝታችሁ አንብባችኋል? ወገኖቼ፣ የማንበብ ባህላችን ባለማደጉ ምክንያት እንኳን ሌሎች መጽሐፍትን የእግዚአብሔርን ቃል እንኳን ለማንበብ ተዘናግተናል። መቆጨት ያለ ነው። ቁጭታችን ግን ለአዲስ እርምጃ ካላነሣን ስሜት ብቻ ሆኖ ይቀራል። መንፈሳዊ መጽሐፍትን ባነበብን ቁጥር ለመንፈሳዊ ዕድገታችን መሠረት እየጣልን ነው። እስኪ ዛሬ በቅንነት በሳምንት ለስንት ሰዓት የእግዚአብሔርን ቃል እንደምታነቡ ሰዓት እየመዘገባችሁ የንባብ ባህላችሁን ለኩት። ከሰዎች ጋር ስናወራ ብዙ ጊዜ ያልፋል፣ ተኝተንም ብዙ ጊዜ ያልፋል፣ በጸሎትም ረጅም ጊዜ አናሳልፋለን። በንባብስ?

ሞባይል ሊመጣ ነው

አንዳንድ ጊዜ ሥልጣኔን ቁጭ ብዬ ሳስበው ያስደንቀኛል። ሰዎች ምን ሲያሰሉ መጥረቢያ መሥሪያ ብረት እንዳገኙ ሳልም፣ «ችግር ብልሃትን ይፈጥራል፤» የሚለው አባባል ትውስ ይለኛል። መኪናን እንዴት ሠሩት? በቤንዚን እንዲሄድ ለማድረግ ምን አሳስባቸው? ጐማን ምን ሲሠሩ አገኙት? እሺ ይሁን አውሮፕላንን ልዝለልና ወደ ሬድዮና ቴሌቪዥን ልምጣ። እንዴት ብሎ ነው የሰው ድምፅ በአየር ተጉዞ በብዙ ሺህ ኪሎ ሜትር የሚቆጠር ባህርና ምድር፣ ጫካና ገደላ ገደል አልፎ ይባስ ብሎ ጣቢያ ተመድቦለት የሚናገረው፣ እኛም የምናደምጠው? ቴሌቪዥን ምስሉን ምን ሲፈትሹ ለመሥራት ቻሉ። የዓለምን ርእሰ ጉዳይ እንደ ቤት ጉዳይ ዕለት ዕለት የሚያወሩን ሌሎች በፈለሰፉት ላይ ተንጠራርተው አይደል? እሺ ይሄም ይሁን፣ ቴፕንና በተለይ ደግሞ የቴፕ ካሌትን እንዴት ፈለሰፉት? ኮምፒውተርን ልዝለለውና ወደ ስልክ ልምጣ። በፊሊት ክዳን በዐሥር ሳንቲም ክር ቋጥረን አያይዘን፣ «አሎ፣ አሎ» ስንል አድገናል። ከዚያ ደግሞ እየተጠመዘዘ የሚሠራ ስልክ አየን። ስልክ ከሩቅ አገር ሲደወል በተላላኪ ከመንደር ተጠርተን አወራን፣ በመናገሪያው አዳምጠን በማዳመጫው ተናገረን አናውቅም ነበረ! ያ ዘመን አልፎ አሁን ደግሞ ተንቀሳቃሽ ስልክ መጣ። «ወጣ ብሏል? የለም!» ማለት ቀረ። ስልክ ጫካም፣ ሜዳም፣ መኪና ውስጥም፣ መጻዳጃ ቤትም፣ በሄድንበት ሁሉ ይከተለን ጀመር። ይህንን ሁሉ ሳያይ ገና ድሮ በሰው አፈጣጠር የተደነቀው ንጉሥ ዳዊት፣ «ታስበው ዘንድ ሰው ምንድር ነው? ትጎበኘውስ ዘንድ የሰው ልጅ ምንድን ነው?» ብሎ ተደንቆ ነበር። ይህን ሁሉ መሥራት የቻለው ሰው የእግዚአብሔር ምርጥ ሥራ ነው።

ታዲያ ይሄ ስልክ አገራችን ከገባ ከሦስት ዓመት በኋላ የሹፌሩ መግቢያ በር ላይ፣ «ተንቀሳቃሽ ስልክ ሊመጣ ነው» የሚለውን ማስታወቂያ የለጠፈች የቴሌኮሙኒኬሽን መኪና አየሁ። ማመን አልቻልኩም። አንድ ጊዜ አሌልቱ ወጎኒ ፖሊስ ማሠልጠኛ ካምፕ በር ላይ በደርግ ዘመን የተጻፈ አብዮታዊ መፈክር አገዛዙ ከወደቀ ከአምስት ዓመት በኋላ አይቼ መገረሜን አስታውሳለሁ። ሞባይል

መጥቶአል፤ ያረጀውና ያለፈበት ማስታወቂያ ግን አሁንም አለ።

እንዳንድ ሰዎች ሰውየውን በአካል ከማግኘት ይልቅ ፎቶውን ማየት ይወዳሉ። እንደ ሞባይሉ ኢየሱስ ዛሬም በእናቱ ዕቅፍ ያለ የሚመስላቸው በገና ተወልዶ በየዓመቱ የፋሲካ ዕለት የሚሞት የሚመስላቸው ሞልተዋል። ያረጀ ዜና አናውራ። ትናንትና ላይ አንኑር፤ ወደ ፊት እንራመድ። ያለፈበት ማስታወቂያ ይዘን አንዙር። የኢየሱስን ሕያውነት ግን እናውጅ። በትዝታ የቀድሞ ዘመናችንን እያሰብን፤ የደረሰብንን እያሰላሰልን ሆዳችንን አናባባ። በአዲስ ኃይል በአዲስ ጉልበት በመንፈስ ቅዱስ እገዛ እንራመድ። ከላይ የዘረዘርኳቸውንና ያልጠቀስኳቸውን ነገሮች እንዲያመርት ጭንቅላት ያለውን ሰው የፈጠረ ጌታ ምን ያህል ረቂቅ መሆኑ አስደምሞን ዝናውን እናውጅ፤ ክብሩን እናውራ፤ አዳኝነቱን እንንገር፤ የምሥራቹን እንዝራ። አዝመራው ነጥቷልና ለሥራ እንነሣ።

ለምን እፈራለሁ?

የሴቶች ዕድሜ አንጻንድ ጊዜ ሠላሳ ደርሶ እንደገና ወደ ሃያ የሚመለስ ይመስላል። የእኔ እኩያ የሚሆን ልጅ ያደረሰችው የድሮ ጉረቤታችን፣ እኔ ዐሥራ ስምንት ዓመት ሲሞላኝ እርሷ አሁንም 26 ዓመቷ ነበር። እውነተኛውን ዕድሜ ለመናገር ብዙ ሰው ይችገራል። ሁሉም ወጣት መሆንን ይሻል። በዚህም ምክንያት ነው የቀበሌ መታወቂያና የሚኒስትሪ ካርድ፣ የልደት ሠርተፊኬትና የመንጃ ፈቃድ ላይ ያሉት የአንድን ሰው ዕድሜ የሚገልጡት መረጃዎች የሚዘበራረቁት። ያለንበትን ሁኔታ የመቀበል ችግር የሰውን ዘር ሁሉ ርካታ ቢስነት ያሳያል። አውሮፓውያንና አሜሪካውያኑ ደግሞ የተሽበሽበ ሥጋቸውን እንደ ረገበ የሽቦ አልጋ እያስወጠሩ የስድሳ አራቷ ዓመት ቅድመ-አያት የአሥራ አራት ዓመት ኮረዳ መሆን ያምራታል።

ከእውነት ጋር መራመድ ሰውን ሁሉ አቅለሽልሽ በውሽት ድባብ ሊደበቅ ይሯሯጣል። እውነትን ወድዶ እግዚአብሔርን ፈርቶ ለራሱ ጥቅም ሲል እንደ መጽሐፍ ቅዱስ ቃል ቢኖር ኑሮው ምን ያህል በጣፈጠለት! ከኢትዮጵያ ውጭ ስንዝ የውጭ ገንዘብ የምመነዝረው ከኢትዮጵያ ንግድ ባንክ ነው። በየሽርንቁላው ብርን በብር የሚለውጡ (የሚሸጡ) ሞልተዋል። በተለይ የመንግሥት ባንክ ሄዶ አራት መቶ ዶላር በብር ለመግዛት አንድ ሰዓት ከመፍጀት፣ የፎርም መላት ከመሙላት እንደ ኮረሪማ ከግለሰብ ሰቅ መግዛት ይቀላል። እኔ ግን ወድጄ ፈቅጄ ከባንክ መግዛትን እመርጣለሁ። በአንድ ወቅት የገዛሁትን የእንግሊዝ ገንዘብ ወደ ዶላር ለመለወጥ ወደ አንድ የውጭ አገር ባንክ አመራሁ። የምታስተናግደውም ሴት ብሩን አገላብጣ አይታ ስላላመነች እውነተኛነቱን የሚፈትሽ መሣሪያ ውስጥ አሳለፈችው።

የገዛሁበትን ስለማውቅ አልሰጋሁም፣ ሆዴን አልቆረጠኝም። መሮጫ መንገድ ፍለጋ በዓይኔ አልማተርኩም። ምንጩ የጸዳ በመሆኑ ብጠየቅም እንኳ መልስ ለመስጠት ፍርሃት ሽውም አላለብኝ። ይህንን ስል ልምድ ያካበቱ የባንኩ ሠራተኞች ዶላሩን ሲገዙ አገላብጠው አይተውና መርምረው በመሆኑ ነው። ትንሽ ዋጋ ከፍሎም ቢሆን ከእውነት ጋር መንዝ ከስጋት፣ ከፍርሃት፣

ከጭንቀትና ከምጥ እንዲሁም ከድጥ ያድናል።

የወረቀት መንት ሰብስቦ የማይታረቁትን ለማስታረቅ አዲስ ውሸት ከምንፈጥር ሁሉን በአንድ እውነት ጠቅልለን ብናቀርበው በእግዚአብሔር ፊት ሰላም እናገኛለን። በሰው ፊት ደግሞ ከኃፍረት እንተርፋለን። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ሲያስተምር ብዙ ጊዜ «እውነት እውነት አላችኋለሁ» ይል ነበር፤ እውነተኛ ነውና። የሚመራንም «የእውነት መንፈስ» ሆኖ ሳለ፤ ጴጥሮስ በእውነት ላይ እንድንመሠረት እየመከረን፤ ንጉሥ ዳዊት «በእውነትህም እሄዳለሁ» (መዝ. 85(86):11) ብሎ ሲጸልይ እያነበብን ለምን እንዋሻለን? በትንሽ በትልቁ ለምን በውሸት ውስጥ እንደርቃለን? መጽሐፈ ምሳሌ 23:23 ላይ፤ «እውነትን ግዛ አትሸጣትም» ይላል። ስላለፈው ንስሐ ገብተን እስኪ ዛሬ ነገንና ዘመናችንን ከውሸት አርቀን በእውነት ለመራመድ ቃል ገብተን ዛሬ እርምጃ እንውሰድ።